

Sygn. akt IV CSK 413/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa L. W., J. K. i W. S.
przeciwko Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej w S. i
Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej K. w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda L. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda L. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/0, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.).

Skarżący przedstawiając uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w kontekście zarzucanych naruszeń prawa procesowego i materialnego oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie wykazał, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi efekt ewidentnych błędów w zakresie wykładni prawa i w konsekwencji jest oczywiście nieprawidłowe, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W ocenie powoda skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszeń przepisów prawa procesowego tj. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 278-279 k.p.c., art. 284 k.p.c., art. 290 k.p.c., art. 217 § 1 k.p.c., art. 235 § 1 k.p.c. art. 233 k.p.c. i art. 245

k.p.c., które jego zdaniem są oczywiste i nie budzące wątpliwości, a przez to miały istotny wpływ na wynik sprawy oraz uniemożliwiają weryfikację prawidłowości przyjętej przez Sąd Apelacyjny podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 398² § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W związku z tym podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut oparty na naruszeniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie poddaje się kontroli kasacyjnej.

Naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną wtedy, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 r., IV CK 122/05 nie publ., z dnia 28 listopada 2007 r., V CSK 288/07, nie publ, z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 264/07, OSNC-ZD 2008 Nr D, poz. 118). Wbrew stanowisku powoda uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy konstrukcyjne wymagane przez powołane wyżej przepisy. Sąd Apelacyjny szczegółowo określił fakty, na których opart podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i dowody na ich poparcie. Wskazał także na okoliczności faktyczne, które nie były kwestionowane przez powodów, a które nawet bez kontestowanej przez skarżącego opinii biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych uzasadniały wydanie przez stronę pozwaną Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową (KSKOK) w S. w dniu 29 sierpnia 2011 r. na podstawie art. 42 ust. 1 wówczas obowiązującej ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. 1996, nr 1, poz. 2) uchwały o zawieszeniu działalności pozwanej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej „K.” w W. i ustanowieniu zarządu komisarycznego, co spowodowało zakończenie kadencji jej organów, których członkiem był powód. Wskazane w tym przepisie przesłanki, które dawały podstawy do podjęcia takiej uchwały mają charakter ocenny, co oznacza, że do skutecznego zakwestionowania jej na drodze sądowej konieczne jest wykazanie dowolności działania w tej materii KSKOK w S., czemu powód nie sprostął, lecz w skardze kasacyjnej przedstawia własną ocenę prawną stanu faktycznego, także przez odwoływanie się do okoliczności, które nastąpiły już po wydaniu tej uchwały, a

zatem dla rozstrzygnięcia sporu były prawnie irrelewantne. Dlatego pominięcie przez Sąd drugiej instancji dowodów wskazanych w zarzucie nr 5 skargi kasacyjnej nie miało istotnego wpływu na wynik sprawy, a przez to nie mogło doprowadzić do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

I.n